

Eduard Pons

Professor **Ramon Bartrina**

Del blanc al relat II – Palafrugell – abril 26

Eclosió

Tinc un veí molt curiós. És un noi ben plantat, elegant, vesteix bé, té presència; però
ahora és esquerp, taciturn i seriós. Avui ens hem trobat a l'escala i se'l veia una mica
més alegre. Estranyament, tenia ganes de parlar i s'ha mostrat molt diferent. Per
primera vegada, en lloc de saludar-nos fredament amb un parell de mots per banda,
hem conversat una bona estona fins que ha fet eclosió la lluminositat del seu interior.

Resulta que estava content perquè ha tallat amb la xicota i per fi s'ha alliberat
d'aquella rèmora que el tenia pres. Sembla que la xicota és una tal Guadalupe. Diu
que ara se sent alleugerit, que vol trencar amb el passat i deixar la feina. Sense adonar-
me'n, quan ja no era a temps d'aturar-lo, parlava tan ràpid i amb tanta energia que
jo no podia dir ni piu. No s'adonava que parlava amb un estrany, que aquestes coses
només s'expliquen als amics. El que ha començat com una conversa s'ha convertit en
un monòleg. En mig de la verborrea, en el moment més àlgid i de major excitació, de
sobte s'ha aturat i s'ha fet el silenci el qual ha trencat dient-me "mira". Llavors s'ha
aixecat una mica els pantalons i sota aquelles sabates negres tan avorrides i el vestit i
la corbata que fan pensar en un enterramorts... portava mitjons de colors! Colors
diferents a cada peu! I de cop, totalment alterat, ha cridat "Jo soc els meus mitjons,
no la meva feina!" Possèit per una energia pertorbadora, ha començat a desviar, a
parlar de forma inconnexa i només recordo que ha deixat anar "Vull posar una
floristeria! Estic tip de la gent que plora i que està tan trista!" Sense acomiadar-se, ha
entrat a casa i ha posat a tot drap el *Waterloo* dels ABBA. Una escena esperpèntica.
M'ha deixat amb la boca oberta.

Eduard Pons

Professor **Ramon Bartrina**

Del blanc al relat II – Palafrugell – abril 26

Comiat

L'acte més generós és el sacrifici i el sacrifici més admirable és donar la vida per una altra persona. La teva bondat et va empènyer a ocupar el meu lloc, quan la mort en forma d'os em va atacar. Boig del country, continua infatigable ballant al cel.